

РЕШЕНИЕ

№ 15558

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **2286** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а от Закон за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/.
Образувано е по жалба от 12.02.2026г. от Е. С., гражданка на И., [дата на раждане] , чрез процесуален представител, срещу отказ за издаване на виза Д на Консулско длъжностно лице в Консулска служба в Посолството на Република Б. в Д., И. по заявление на Е. С. от 10.11.2025г. на основание чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ.

Жалбоподателката счита, че отказът е незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че оспорваният акт е немотивиран и издаден при неизяснена фактическа обстановка, като не съдържа конкретни фактически основания, което нарушава правото на защита на жалбоподателя. Твърди, че е бланкетно твърдението в отказа, че адресът е предоставен фиктивно с цел получаване на пребиваване в Република Б.. Акцентира на положителното становище на ДАНС. По същество моли отказът да бъде отменен, като претендира и разноските по делото в размер на държавната такса.

Ответникът- Консулско длъжностно лице в Консулска служба в Посолството на Република Б. в Д., И., счита жалбата за неоснователна, а отказът за правилен и законосъобразен, като счита, че разпитаният по делото свидетел по искане на жалбоподателя е заинтересован от изхода на спора, предвид приятелството му със С..

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 10.11.2025 г. (л. 8 и л.167) жалбоподателката Е. С.,

гражданка на И., [дата на раждане], е подала в Консулска служба в Посолството на Република Б. в Д., И., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателката е посочила професия-търговски представител, на „Камлавати експорт“ с адрес в [населено място], целта на пребиваването- работа като търговски представител, както и че пътните и дневните и разходи ще бъдат покрити от собствени средства.

Към заявлението са приложени: извлечение от банкова сметка на името на жалбоподателката, копие от документ за самоличност на жалбоподателката, справка за съдимост.

В хода на административното производство е осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с ДАНС, при което, видно от писмо на стр.159 по делото, е изразено положително становище, като е посочено, че становището на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура.

Изискано е и становище от дирекция „Миграция“ при МВР, които са изпратили становище /л.160/, видно от което на 26.1.2025г. в група „Миграция“ ОДМВР П. се е явил П. М. Б., който е подписал договор за наем със З. Е. Ц. за имот, находящ се в [населено място] село, [община], състоящ се от дворно място около 700 кв.м. и две жилищни постройки с общо четири стаи за живеене. Б. е заявил, че така посоченият договор не е заверен нотариално, като З. Ц. го е помолил да подпише и друг договор за наем и нотариално заверена декларация за осигуряване на жилище в същия имот на шест лица –граждани на И., негови приятели бизнесмени, които ще идват за два-три дени в годината и ще се водят формално на адреса.П. Б. е заявил категорично, че не е съгласен чуждите граждани да пребивават постоянно на адреса. Посочено е, че на 27.11.2025г служители на група „Миграция“ при ОДМВР П. са извършили проверка на адреса в [населено място] село, [община]. Установено е от тях, че З. Ц. и съпругата му Л. Ц. имат адресна регистрация на посочения имот и З. Ц. е помолил П. Б. по-голямата къща в имота да бъде дадена под наем на граждани на И.. З. Ц. е заявил, че познава чужденците, тъй като от 30 години се занимава с подготовка на документи за чужденци, които да пребивават законно в Б. и тези шест индийски граждани са роднини на Ц., занимават се с производство на дрехи и търсят възможност да прехвърлят бизнеса си в Б.. При проверката служителите на група „Миграция“ установили, че става въпрос за жилищна сграда с две малки помещения и санитарен възел и е в сградата трудно биха живели шест лица. Отразено е, че жалбоподателката няма осигурено жилище за пребиваването си в Р Б., поради което „Миграция“ възразява да бъде издадена виза Д за дългосрочно пребиваване на жалбоподателката, тъй като не са налице основанията по чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ-не се доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

На 29.12.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Консулско длъжностно лице в Консулска служба в Посолството на Република Б. в Д., И.. Като правно основание е отбелязано „чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ- няма данни, апликантът досега да е пребивавал на адреса, има ключ от жилището, но няма лични вещи в него, семейството му е устроено да живее в Т., където детето му учи. Няма информация, че ще се установи и живее в Република Б., трайно, продължително или постоянно. При проверка на адреса на търговското представителство, посоченото помещение не се използва като офис на ТП и реално не развива дейност.“

От ответника е представена заповед №19/23.09.2025г. на посланика в Посолството на Република Б. в Д., И., видно от която Г. Г. като КДЛ съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение 7 към чл.34 ал.3 на НУРИВОВР и по Приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс. Отделно от това е издадена заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р Б. да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения,

респ. отказ за виза.

В хода на съдебното производство е разпитан по искане на жалбоподателя свидетелят З. Е. Ц., който твърди, че познавал П. Б., с който имал сключен договор за наем на къща на посочения адрес в [населено място] село. Свидетелят е посочил, че познава и жалбоподателката, и баща и, които имат фабрики в И. и имат за цел да преместят фабриките си в Б., тъй като страната е член на ЕС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, сочи се нарушение на правата по ЕКПЧ, макар и бланкетно. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Не се спори по делото, че в случая отказът е издаден от компетентен орган- Г. Г. като КДЛ в Консулска служба в Посолството на Република Б. в Д., И.- видно от представена заповед №19/23.09.2025г. на посланика в Посолството на Република Б. в Д., И., Г. Г. като КДЛ съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение 7 към чл.34 ал.3 на НУРИВОВР и по Приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. Б. да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. отказ за виза. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 14б, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е

обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При преценка на наличните доказателства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в Република Б., с което са осъществени предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Вярно е, че в представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) е изразено положително становище, но от писмо от дирекция "Миграция" МВР, респ. заверено копие на приложеното по делото становище на Началник група „Миграция“ при ОД МВР-П. и приложената докладна записка, се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото не е доказано, че целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни, тъй като макар жалбоподателят да не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, тя попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е установено, че жалбоподателката няма намерение да се установи трайно на територията на Р Б.. В докладната записка изрично е посочено, че при извършената проверка и посещение на адреса, посочен в заявлението за виза, няма установени лица, а установените две стаи трудно биха живели шест лица. Следва да се има предвид и отразеното в докладната записка, че собственикът на имота-П. Б. е заявил категорично, че не е съгласен чуждите граждани да пребивават постоянно на адреса. Поставя се и въпросът в какви роднински отношения е българският гражданин З. Е. Ц. с шестимата индийски граждани, вкл. жалбоподателката, както е заявил в съдебното производство. Отделно от това, по делото не са ангажирани договори с физически или юридически лица, чрез които да се доказва целта на пребиваване –развиване на дейност като търговски представител. Сключването на договор за наем за определен имот, само по себе си, не доказва заявената цел. Настоящият съдебен състав намира възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя за неоснователни, тъй като, действително отказът за виза Д пречи на лицето физически да пребивава в Република Б., но в случая липсват каквито и да доказателства за настояща или предстояща дейност на дружеството в Б., на което жалбоподателката е търговски представител. Липсват доказателства за делови, търговски, социални, културни или други връзка със страната ни. Установените обстоятелства навеждат на извода, че жалбоподателката не е доказала достоверно целта на заявеното пребиваване.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществуващото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за

постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Според настоящият съдебен състав жалбоподателката не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип "D".

В този смисъл Решение № 2280/2025 г. по адм. д. № 8436/24 г. по описа на ВАС, Решение №3456/2023 г. по адм. д. № 811/2023 г. по описа на ВАС.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 12.02.2026г. от Е. С., гражданка на И., [дата на раждане] , чрез процесуален представител, срещу отказ за издаване на виза Д на Консулско длъжностно лице в Консулска служба в Посолството на Република Б. в Д., И. по заявление на Е. С. от 10.11.2025г. на основание чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: